

ממא:

עין משפט
נר מצוה

כֹּה אָמַר מֹשֶׁה לַיהוָה
מִדְּרֹס הֵלֵךְ עַל
טוֹשֵׁעַ יוֹדֵד כִּי רַחֵם עַמֶּיךָ
ד':
כֹּה בָּרַךְ הוּא מֹשֶׁה שֶׁ
הִלָּכָה עַל טוֹשֵׁעַ שֶׁ
עָשָׂה ה':
ז' (מִי שֶׁ הֵלֵךְ עַל טוֹשֵׁעַ
שֶׁ:

תוספות

[illegible]

יוש הרא"ש

כ"י חוראן ד'רמק"ט. ס"ב
הוא ספר הדקל שמונח על
הדקל: בתרישי' אשמוא:
הדקל הוא סס עשוי
מתערובת המינין: הוראמ:
דשע'י. שערורי קליפס:
אין סבורים שזה: שאל
קליפס חסד: רשומא:
גשש בחבוב. שאלס עיסה
מנפסי ומחלול כלל קבלה
סכר: דמחלול: קאן עבד
אין מהני ליה מיון דלון
טעל עבד: סכר: דמחלול:
גשש נוסח. וכסכסך רוסא
אשורין: על החלול דמחלול
קאן עבד און טעלון עליה
נדחא אבא' א' באכסכס' א'
יחאבס' אבא' א' חסד:
חאבס על דמחלול אשע'י
ואין מחממו וקטעו נוסח

וְיִשְׂרָאֵל נָפֶשׁ בְּחַסְדּוֹ. וּנְפֶשׁ דְּקָמִי פִירִישׁוּ לְרֹאן כְּלֹאשְׁכָּחן אִם יֵשׁ
וְתוֹת נְפֶשְׁכֶּם (וּבְרֵאשִׁית גז). לְמוֹרֵם שֶׁמֶרְפָּאחֵהוּ בְּרִנָּה לְנוּ וְלֹא בִשְׁכַר.
וּמִתּוֹקֵמָה מִתְּנִי' בְּנִשְׁכֵּימָה חֻלֵּה אֶחָדִין עַל הַרְפֹּאֹה: אֵלֶּה רְפּוּאֹה נְפֶשׁ
וְיִשְׂרָאֵל. וּמִתּוֹקֵמָה בְּנִשְׁכֵּימָה רְפּוּאֹה אֶחָדִין עַל הַחֻלֵּה וְתוֹמֵם הִי לֹא יִרְפָּא
וְהַמּוֹת וְכֵשֶׁם שֶׁסּוּ רְפּוּאֹה דָּלִי דָּלִי לֹא
וְיִרְפָּא לְרַפְּאוּתָהּ * דֵּהֶה תִּנְיָן מִחֲזִיר לִי
וְיִבְדְּתוּ וְאִין לֶךְ הַשֶּׁהֶה גְּדוּלָה מִזֵּה
לֹא וְדָלִי כֵשִׁים רְפּוּאֹה אַחֵר עֲסָקִין
לְפָאִילוֹ הִי מִרְפָּאחֵהוּ רְפּוּאֹת נְפֶשׁ
וְיִשְׂרָאֵל גּוֹפּוּ לִפִּי שְׁלֹא מִן הַכֹּל אֲדָם זֹכֶה
הַרְפָּאִיפּוֹת וְכִי יִחְתֵּה בִירְשׁוֹנֵי: *
וְכָל אֹמֶר לֹא סֵם פְּלוֹנִי יִפֶּה יֵשׁ
כֵּשֶׁם פְּלוֹנִי רַע לֵה. דְּכִין דְּלִיכֵה לֹא
הִיב הַהוּם סֵם עֲלֵיהֶם שֶׁרִי דִּגְנָהֶה
וּמִמֵּילָא אִתֵּי. וּמִינֵיהּ דְּבִרְפּוּאֹת גּוֹפּוּ
לְפָאִילוֹ לְשׁוֹם הַסֵּם בִּידִירָו שֶׁרִי. וְיִמְחִי
וְיִקָּא סִיחָה מִשְׁלֵי מוֹדֵר אֲבָל מִשְׁלֵי
דְּכִינֵי לֹא תִפְּאִילוֹ הִיכָּה דָּלִין לִי
וּמוֹדֵר מִמֶּה שִׁיתְרַפֵּא דִּמְזוּהָ קֹא עֲבִיד
לְפָאִילוֹ הִי כִין דְּרִיבִיב לִיב מְדִילֵה
יִשְׂרָאֵל לִיד אֶחָדִין כִּי הֵי הֵיֹא דְמוֹדֵר
וְיִבְדְּתוּ (מִתְּחִיבֵיהוּ) דְּכֵי שִׁינֵה עִמּוּ גְבִי
סְכֵלֶה אֲבָל לֹא שִׁינִן מִידֵּו לִידֵּו מִמֶּה
כְּמוֹ שֶׁכְּתִיבִי לְתַעֲלֵה (דף לט:). וְיִמְחִי
יִכָּה דְחֻלֵּה אֶחָדִין עַל עֲמָלוֹ נִכְסֵי
וְזֶה רְפּוּאֹה אֶפְסֵר דְּפָאִילוֹ הַסֵּם שֶׁל
הַפְּאִילוֹ יֵשׁ * דְּמִן חִיּוּמֵיהּ לֹא אֲדִירֵיהּ:
מִתְּנִי' וְרוּחָן עִמּוּ כְּלֹאשְׁכָּחֵי
גְּדוּלָה. שְׁכִין שְׁהִי גְדוּלָה
אֵין הַמִּים עוֹלִין עַל זֶה בְּשִׁבְלֵי חֲזִירוֹ
וְזֶה לֹא בְּכֹחֵם קִטְמָה שֶׁמֶהוּן שְׁהִי
וְעֵלֶה כְּשִׁמְרוֹן עִמּוּ מַעֲלֵה הַמִּים
נִגְלִי וְתַהֲרֹה: רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר בִּימּוֹת
הַחֲמָה. מִילְתָּה דִּתְנֵה קִתְנָה מִפְּרֶשׁ
אִילֵּל. דְּכִי קִלְמֵת יוֹשֵׁן עִמּוּ כְּמִטָּה
וְיִקָּא בִימּוֹת הַחֲמָה שְׁאִינוּ יֵהֵב
וְיִמְחִימוּ אֲבָל לֹא בִימּוֹת הַגִּשְׁמִים
מִפִּי שְׁהִי מִחֲמַמְתּוֹ וְתַהֲרֹה כְּדִמְכִיב
קִלְמֵת ד' אִם יִשְׁכְּבוּ שִׁינֵי וְחֵם לֵהֵם:
מִיכָּס עִמּוּ עַל הַחֲמָה. אִפִּי' בִימּוֹת
הַגִּשְׁמִים דִּכֵּי הֵלִי גּוֹזֵלֵי לִנְפֶשׁ חִיּוּמֵם:
אוֹכֵל עִמּוּ עַל הַשּׁוֹלֶת. וְלֹא גִזְרִין
יִמְלֵה אִתֵּי מִמִּנְהֵיהּ דְּחֲבִירֵיהּ:
יִמְלֵה לֹא מִן הַסִּמְחָת. אִם עֲנִיִּים
שְׁהִימֵם קִעְרֵה בִידֵּה שֶׁמֶה אֲחֵה
אוֹכֵל מַעֲט וְהִשְׁתִּי הִרְכֵּה נִמְלֵה מִהֲנֵהוּ:
שֶׁשֶׁל חֲזִירוֹ: אֲבָל אוֹכֵל עִמּוּ מִן
הַסִּמְחָת. הַחֲזִיר. שֶׁחֲזִיר לְכַעַל הַבֵּית
וְהַסִּמְחָתוֹ גָּדוֹל כֵּל כֵּל שְׁאִין יִכְלִין
לְאֹכֵל כֵּל מִה שֶׁכְּמוֹת וְעוֹתֵרֵה חֲזִיר

בעל הבית וכי האי גוונא לא מתהני חד מחבריה: לא יאכל
עמו מן האכזם של פועלים. קערה גדולה שנותנין לפני הפועלים
ממחר שם עמלים אובליין הרבה ואובסין אותן כזהמות ומש"ה

קרבא אבוס. ואס אחד מהס אויל מעט נמאס מהנה את חבירו. ופי' אבוס המחר: **באזמן** שורת הכרס. ומשי' לא יעשה עמו ששכח רחוק ממנו אכר ר"מ דגור רחוק משום קרוב דלאיתא במגורא **הניא לא ירחק** במאכטו ולא יסע עמו במטס בין גדולה בין קטנה **האמי** לא אטו קטנה דמהי ליה וגור מני במטס בין גדולה בין קטנה מפליג במרוויחו דגדולה אפילו בימות הגשמים שרי דלא מגרין אטו מגרין ימות החמה אטו ימות הגשמים. ומהא משמע דרבי יהודה שופרס מלי דקמי ברשא יסע עמו במטס וכולה ממני' כר' יהודה ר"מ ולא ר' יהודה אלן ודאי דלאמין: **אכל לא** מה הפסחא. שאוכלת: **החורר** **לבעל הכיס**. שיש בו כל כך משתור חורר לבעל ארעא קמיא כשחפור סמון לו וזן הלא נריך לחפור כח גדול:

הנה: רחוקות משום הבשר. דלא מוהי אק עבד וקא מוהי ליה אק אם אין טעמן עליה שני.
הנה: ר"ל תלמד דבר מ"ק קבל לא בקוהא אם האבני של מים חיים מתרגין בעבדו.
ה"ס"ח וואל מלך מן דרין: שהדור מתחלת שאליו א' שני מטי כמקובל על
ה' מלכל הרבה לא יקבל: א"ל עמיה שני באבין: אביתו הכהנים לא יתפרד עמו מזה
ומזה מזה מזה מזה: מזה מזה מזה: וישויען ב' בהנה: דבועה בעתלה א' חתמה
חמה דהוה דשילטן על שבעם סלקן חתם יתור מזה מזה א' חתם

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

כי חורא לדיקלא. כמו האטד שמקיף הדקל ומגן לפירות שאין מייבולים למשמש בו כך מגינה על גופו של אדם: **תורייקי**. מירייק"א **בלע"ז**: **חושל דשערי**. שעורים ישנים קלופים: **דרוש נפש**. שמדובקן בגפה ובכבדה כשמקדקין בהן: **זורדם**. בסמ"ך שלשול גדול שיוא

כל שעה כמעטין טונבע שאין
 שוליים וילאו ממנו כל היום. ואז
 דאמיר בורדס במ"ס כמו צור טונבע
 דס. ווארט דאמיר עקוויין צו
 מלג'ט שוואס נמי הימנט דס: מפני
 שוואס כמעטין טונבע. שקופץ מזה
 לה ויש צו פסגה להוויירו: [היכי
 קטני]. ממני' מורפאו רפואת נפש:
 במס. כלומר שאין לו האנא
 שמחיק לו טונה בנפשו: רפואת
 נפש [גורן]. שאס הלה המדיר מותר
 למודר לרפאותו בלאמיר לעיל:
 דלא דאריה מן חיותיה: רפואת ממון
 בכתמו. שאס חלתה בהמנו אסור
 לרפאותה משום דקמחי ליה: אבל
 אומר לו כו'. דאמירה ולא כלום היא:
 ברתני' ורועץ עמו. המודר עס
 המדיר: אבל צו קטנה. משום
 דקא מפסי מיל מיניה ומפסי נמי
 הכלל: אבל לא מן התמחוי. ביחד
 מפני שמרבה בעל הבית בשבילו:
 אבל אוכל כולם מן התמחוי החור.
 לבעל הבית שמפרש בגמרא שדרך
 לאכול מעט ומחזירי לבעל הבית שם
 להן מאכליהן הרבה וכיון דאין אוכל
 אלא מעט ומחזירי המותר לא מיתבי
 מיניה כלום אפי' אם אוכל חציו
 פחות הימנו לא מיתבי דלא אפי' אוכל
 אכול אלא מעט והמותר מחזור. ע"א
 לא יאכל עמו מן התמחוי דרך בני
 הסעודה לאחר שאכלו כפי שזנבן
 ממניעין המותר ויושאים עמם לבתיהן
 דהסם לא יאכל עמו דמאן אחד
 מהן אוכל פחות ממזכירי ולישכילוי
 מותרן לבתיהן חולקין בשוה ונמצא זה
 משחקר במה שאכל חצירו פחות
 ממני אלא אם דרך בני הסעודה
 לאחר שאכלו מחזירין מותרן לבעל
 הבית וישוין איהן מוספין בקצרות
 מותר לאכול עמו: ברתני' לא
 יאכל עמו מן האכוס אשפני
 הפועלים. כלי גדול שנותן צו בעל
 הבית יתקוץ שאוכלין צו הפועלים
 יחד ומשום טעם דתמחוי: ולא
 יעשה עמו כלאמן. שלא יעמוד

עמו במענה אחת מפרש בגמ':
גמ' דקא מרפי לה לארעא קמיה. ויזה לו לחרוש אחריו:
בקרב כ"ע לא פליגי דאסור. (לעדור ב) דקא מרפיא כו':
מתני'

אין הפועלין מחזירין מן האבוס שלהם לבעל הבית לא תנא שריטתא חופר לפניו את הקרקע מהנהו דקא מרפי לה לארעא ואפילו וסכא עושה הוא רבוי ממנו. דלא גורי רחוק אטו קרוב: וטענה. דארוייהו קאי דגור רבי מאיר באמבטי גדולה אף על גב דלא ופלו בימות החמה אטו קטנה בימות הגשמים דמינו להי' ור' יהודה וקטנה נמי נהי דבימות הגשמים אסור בימות החמה שרי דלא אמר במתניתין בימות החמה אכל לא בימות הגשמים פירוש קא מירא דאי לא מינא היי' הא דקמיי סממא ויין עמו במטה מני לא בקערה אחת וחוששין שמא ימשוך ידו מלאכול לכבוד חבריו ונמלא ביה: בקרוב כ"ע לא פליגי דאסור. דמהי ינו למצויה לארעא: וי' פליגי ברסוק. דכיון שהוא רחוק ממנו לא מרפי לה לארעא:

לא היה מחזור אחרון שסבורה לא יזכה להפלות בהתאם על חסדיו: "ביתן" מאת מאיר אהרן. על ישר מדין לו היה נשען: "היבט עמי בבהמה" ולא חישקו שמה בין אלה: "א' ו' לא יסור זה מזה" ו"החמור החדור" מפרנס מנהל: "אבן של שו"ע" לא יגדל מן מופת ולא קרקע מן מוטתו: "לא יחידה ביטוח העצבים" מותר שלא מרחוק מזה: "החמור" החדור "בני" אלה: "לא יסור זה מזה" מן קשקשיו מחזיקו אותה לנשק: "ומלא חסדו ורחמי" לא יטען להם על אלה.

מסורת הש"ס

(א) וימח מו. (ב) ע"ו
(ג) ומסמח פ"ב
(ד) ע"ש (ד) ג"א עמ. (ה) דף
(ז.א.) (ו) ולעיל לג. (ז) פ"ד
(ח) לקמן מג. א.
(ט) מחסי רש"ש.

הגהות הב"ח

(א) נמ' בקריב לח פליגי
דאסיר דקא מרפי לה
לארעא קמיה כי פליגי
במוק ר"מ סבר גורין
חזק משום קרוב ורבנן
סברי ל"ל: (ב) רש"י ד"ה
בקריב כ"ע וס' לעדור
הס"ד ומיבט דקא מרפי
כו' נמחק וחס"כ ל"ל ד"ה
דקא מרפי:

גליון הש"ס

ב"ר"ג ר"ה אלא ישרא
 בו ארן זכור ממימי
 חלל שס חן הטעם דמשי
 מלוד רשאי ליהטוב אלס
 משיס דעיתן לו את של
 ומנוע רק לנאכריס ליעט
 ויהי מכריס ארי ולא מקרי
 דמשיס מה שיען בלדיס
 דמשיס דמשיס ארן משיס
 לנאכריס עמלס אלס דמנוע
 אכריס ליעט אכל משיס
 דמנוע מלוב ויהי משיס
 אותס ומשיס נכסי ועדיק
 ממשיס דמנוע ואכריס
 יען: ב"ר"ג ר"ה אלא
 אכריס לו זכור דמן חיותס
 אכריס דלעיל דק לט עיל:

לעזי רש"י

תיריין"א, תיריין"א.
(תיריין"א נגד ארס נחשים).
בו"ן מלנ"ט, דלקת.
שקדים מוגלתית.

מוסף רש"י

[illegible]